

Mint a pipacs . . .

Első közös vacsoránknál
elmondta, hogy traktoroslány,
elmondta, hogy milyen szépek
Szeged mellett a vetések,
és hogy neki a legdrágább
a traktora, — hogyha látnánk!
Nem is bánja, bármi szegény,
de akármily soká éljen,
nem rágyjék el önmagától
a szegedi szép határból!

Mint a pipacs: égett arca,
mezők színe látszott rajta,
a szemébe lángok szöktek,
s mint a frissen szántott földnek,
olyan barna volt a fénye,
amíg mindezt elmesélte
tiszamenti szép beszéddel, —
— Itt jó lenni, jó az étel,
ám ő mégis alig várja,
hogy felüljön traktorára . . .

— Szórakozás akad bőren
balatoni üdülőben,
labda pattan, leng a csónak,
fiúk, lányok dalt dalolnak,
zajos, hangos a víz partja,
Ilonka a hintát hajtja.
Vidáman jár reggel, este,
— a traktorát elfeledte?
Nem rágyjodik a határba,
ahol nő a búza, árpa?

— Egyik este vacsoránál
ő nem ül le, ő csak áll, áll,
magyokára szól szerényen:
„Haza kell már mennem nekem!”
— Marasztaljuk, hogy még várhat,
hiszen már csak egynéhány nap,
s két hetünknek úgy is vége, —
— Nem, őt hívja, várja gépe . . .!
Mindenkitől elbúcsúzik,
— kikísértük a rasálig . . .

CSABAI SZABÓ LÁSZLÓ

Életem

A hősi forradalom esős őszén
szeptember kilenc végén nevetett.
Vasárnap dél volt . . . a majorban pörén
hancúroztak a béresgyerekek,
édesanyám meg vergődött a kínban.
Fájtam neki. Lázás volt és fáradt.
A falu közepén harang szólt: bim-bam.
Cseléd volt az apám s csupa alázat,
a főuraság parádés kocsisa . . .
Fecskék készültek már a drótokon.
Én szíjogtam, de nővérem Rozika,
olyan nyájas rolt, mint a jó rokon.
Jöttek a betűk, majd rendhagyó ígék,
s mint őszi hajnalon a kába kőd:
fojtogatott a származás . . . Régi kép:
malasztot — nem húst — adni sűrűn jött
ki hozzánk körér papunk, az esperes.
Szólt az apám: „Cibere az ebéd!”
S halkán kérdezte, kunyhónkban mit keres
pók-hasával? . . . Erre nem volt beszéd,
de az osztályban utolsó padba tett . . .
Nem sírtam már . . . s bennem maradt a jó
szándék . . . Vén ráncos kezében margarét,
Szabadság? . . . Neki szabad rolt a szó!

*És múltak az évek... Egy őszi napon
szerelmes lettem... habfehér teste
ma is agyamban ragyog, s ha kirakom
emlékét, éget, mint akkor este.
Tenyerem csöpp melle halmát még érzi,
bár az örömiink gyorsan elköszönt.
Ma is látom tűnő álmomban,* régi
ablakokban s a régi küszöbön.*

*Ócska-zsávoly gúnyát hányt a sors rám is...
Egy őszi rózsás, fülledt délután
indult a század, s azt hittem, hogy Párizs,
London, Moszkva tőlünk reszket csupán.
Számban már régen nem volt egy jó falat.
Nem fogam hullt ki. Hajam deres lett.
Domború keblemből nóta nem fakadt,
s régi kedvem is későn keresett.
Éreztem, hogy oszlik bennem a közöny,
és riadót ver a bizonyosság,
láttam, hogy nincs itt szánalom vagy öröm,
csak az emberi jogot tapossák.
Ez a csata — tudtam — nem az én csatám.
Fakult szememben ritkán volt lélek,
és egy januári pesti éjtszakán,
sírva öleltem az „ellenséget”.
Nem tudom a nevét... Széles arca volt.
A szeme égett, mint csillogó agát.
Arca mosolygott, lelke is; lehajolt
s megsimogatta egy kislány haját.*

*Mint fényben az árnyék, lünnék az évek.
Egy emberöltőn lassan túl vagyok.
Szabad hazában, szabadon mesélek.
Munkások órnak, nem apostolok...*

LERMONTOV

A vitorla

*A messzeségben egy vitorla
Lebeg a tenger kék ködén.
A messzeségbe mi sodorta?
Mért jár a távol tág vizén?*

*Lent játszanak a kék hullámok,
Az úrboe jobbra-balra dül.
Ó, nem keres ő boldogságot,
S nem is előle menekül.*

*Amíg a tengert festi égi
Kék, s míg aranyap fénye rajl,
Ő várja, melyben rejtve véli
A szív nyugalmát: a vihart!*
Farkas László fordítása